

Listič za božič 2018

Predrage, predragi,

pa je ponovno tukaj božič in kakor vedno, kot vsako leto je tu "na novo" in je "nov", kajti "zdaj je naša rešitev bliže kakor takrat, ko smo vero sprejeli" (Rim 13,11).

V naših atrijih smo ali še prižigamo drugo za drugo, teden za tednom 4 vijolične sveče: luč, ki se veča, raste... Se spomnite dveh risbic, ki ju je naredil mali štiriletnik? Poslala sem vam ju že pred nekaj leti, vendar sta še vedno "novi", kajti še vedno v nas vzbujata čudenje!

4 -letnik: »To je kot Jezus. Luč je kot Jezus, ki prihaja in raste, raste...«

4 -letnik: »Luč je Jezus. Je največji na svetu in nikoli ne mine.«
(teden dni po prejšnji risbi)

Za letošnji božič sem izbrala dve Sofijini darili.

Prvo darilo se nanaša na **skrivnost uboštva**. Božič, učlovečenje Božjega Sina, je zaznamovano s skrivnostjo uboštva in je skrivnost zato, ker ima to uboštvo v sebi največje bogastvo.

Sofija je o uboštvu veliko premišljevala. O njem je veliko razpravljala v vseh njegovih vidikih: od najbolj konkretnih do najbolj duhovnih. Med njenimi zapisi sem našla tudi tega, ki vam ga posredujem:

“Februar 2009.

V čem je uboštvo katehista?

V tem, da se zaveda, da je doktrina, ki jo posreduje, tista, za katero je Jezus sam rekel: “Moj nauk ni moj...” (Jn 7,16).

S koliko večjim spoštovanjem moramo mi katehisti reči: “Ta nauk ni moj...”

In vendar vidimo, da gre takšen dragulj prek naših rok, rok, ki so prazne, in kolikor bolj se zavedamo, da so prazne, toliko bolj se zavedamo lepote daru in neizmerne ljubezni Darovalca.

Vidiki, v katere se moramo poglobiti:

- 1.) v sporočilo, ki ga posredujemo,
- 2.) v nesluteno bogastvo, ki nam ga otrok razkriva v sebi,
- 3.) katehistinja: ubožica, ki se koplje v »zlatu«.

Drugo darilo se nanaša na **praznovanja**. Božič je skrivnost, ki jo praznujemo. Sofija je vedno popravila vsakogar, ki je govoril npr. o sveti maši prvega sv. obhajila kot o neki “ceremoniji”.

Praznovanje je čisto nekaj drugega.

Takole je Sofija zapisala leta 1991:

“ Praznovanja niso odvečni dodatki k resničnemu, niti jih niso izumili 'klerikalci';

- so izraz resničnosti na drugačnem nivoju doživljanja,
- odgovarjajo “pravilom igre” resničnosti,
- imajo enako strukturo kot resničnost,
- imajo enako gibanje kot resničnost.

Začeti praznovati pomeni začeti pri resničnosti, ki jo kontempliramo v njenem globljem izrazu. Naloga vzgoje je uvajanje v resničnost, saj jo

lahko živimo le, če poznamo njeno zgradbo in pravila. (Kaj so naredili znanstveniki, ki so raziskovali, kako priti na Luno? Preučevali so podnebne razmere v vesolju in na Luni, da so ugotovili, kako bi se jim človek lahko prilagodil, da bi luno dosegel in na njej preživel in ne bi umrl.)

Začeti praznovati pomeni uvajati se v način življenja resničnosti po navadah nekega ljudstva.

- Gre torej za kozmično (vesoljno) obzorje vzgoje, v katerega moramo vsem pomagati poglobiti se,
- in za obzorje vsake tradicije, v kateri se tisto, kar je 'kozmično', zgosti in se kot 'zgoščujoče' tudi izraža.

8. junij 1991:

- kozmično obzorje
- liturgično obzorje, ki ni nič manj kozmično.

Praznovanja so življenje v neki strukturi, v nekem ritmu, v ritmu vesolja.

Jezus prevzema nase ritem vesolja, ga pooseblja(?), ga uzgodovini(?) v svoji osebi in mu podeli dinamičnost DARU, ki je podarjen iz ljubezni (13. avgust 2004)*”.

*razmišljanje, vstavljeno na isti strani z razmikom 13 let.

Z veliko, veliko ljubeznijo

Vam pošiljam najlepša voščila

združena z vami v istem Načrtu Občestva (*it. Progetto di Comunione*)!

Francesca